

Lauantai 6.7.2013
Iltaseurat 18:30
Heikki Hurskainen

Lapsuuden kodissani oli suuri tupa. Me pojat nukuimme talvisin tuvassa, jossa nukkui myös mummoni, joka ei tahtonut olla kamarissaan, vaan siellä missä muutkin, tapahtumien keskipisteessä. Monena talvena 1950-luvun alussa tuvassamme kortteerasi myös joukko savottalaisia. Oli siinä tunnelmaa, kun miehet metsästä tultuaan nostivat hiestä märät vaatteensa ja muutaman hevosen valjaat orrelle kuivumaan ja laittoivat käristyksensä. Tupa täyttyi savusta, kun he ruuan jälkeen panivat tupakaksi ja alkoivat parantaa maailmaa. Monet noista äärimmäisen raskaasta työstä elantonsa ottavista miehistä haaveilivat tuolloin siitä olotilasta, jonka vallankumous toisi. Kun illalla tupaa valaiseva öljylamppu oli sammutettu, mummoni veisasi iltavirren, useimmiten "Tuon tästä päivästä kiitoksen sulle". Eräänä iltani muuan miehistä hieman ärtyneenä kysyi: "Onko tuo virsi ihan joka ilta pakko veisata?", johon mummoni sängystään kohottautuen vastasi Raamatun sanoja mukaillen: "Minä ja minun huoneeni palvelemme Herraa." Sen jälkeen hän sai veisata virtensä rauhassa. Loppuelämäkseni nuo sanat ovat piirtyneet mieleeni.

Vaikka varsinaista vallankumousta ei tullutkaan, useimmat silloin lausutuista paremman elämän toiveista ovat toteutuneet. Elämme turvallisessa ja huolehtivassa yhteiskunnassa, jossa elintaso on noussut valtavasti. Työllä ja yhteen hiileen puhaltamisella on sodanjälkeinen Suomi rakennettu hyväksi meidän ihmisten olla ja asua.

Tänä päivänä moni kokee vahvasti, että on oman onnensa seppä. Hän miettii, mihin minä Jumalaa vielä tarvitsen.

Toisaalta maailma ja ihmisen osa ei ole muuttunut miksiäkään. Elämä on yhä arvaamaton. Jonain päivänä vain tulee kuin seinä vastaan. Menee jalat alta. Harteille lasketaan liian suuri paino. Se, mikä hetki sitten antoi turvaa ja sisällön päiviin, on poissa.

Jokaisen on ennemmin tai myöhemmin kuoltava ja sitä ennen ajateltava, onko sittenkin kuoleman salaisuuden takana jotain muutakin kuin loputon ei mitään. On uskallettava kysyä, ohjaako joku suurempi järki tätä menoa, joka monesti näyttää sattuman leikiltä.

Vanhan testamentin Job oli hurskas mies ja suoritti Jumalan palvelemisen tunnon tarkasti ja katsoi saavansa häneltä vastapalveluksena menestystä ja rikkautta. Hän oli rikas niin kuin aikamme pörssihait parhaimmillaan. Mutta sitten tuli romahdus ja kaikki meni, perhe, terveyskin. Kaupankäynti Jumalan kanssa ei enää onnistunutkaan. Kaikki elämän perusteet romahtivat. Ystäväkään eivät kyenneet auttamaan. Vähitellen hän tajusi, ettei ole mikään käymään kauppa Kaikkivaltiaan kanssa. Jumala-suhteeseen tuli täysin uusi näkökulma. Hänen silmänsä avautuivat katselemaan Jumalan ihmeellistä luomistyötä ja maailman järjestystä. Hän ymmärsi asemansa ja sanoi: "Minä panen käteni suulleni."

Joskus tuntuu, että meidän nykyajan ihmisten, jotka olemme luoneet ympärillemme sen pienen turvallisen maailman, olisi hyvä katsoa "avaralle ja silmin avoimin", kuten Siionin virsi sanoo, nähdä oma paikkamme ja tajuta, että en ole siinä asemassa, että voisin määritellä Jumalan

olemassaolon. Hän ei katoa mihinkään, vaikka minulla on epäilyksiä. Ei hän kaadu, vaikka minä lankean. Hän on. Kovin paljon enempää en osaa hänestä sanoa.

Talouden asiantuntijat sanovat, että luottamus on yksi keskeinen talouden tekijä. Sitä mitataan jatkuvasti eri barometreillä. Jos ihmisten luottamus talouteen horjuu, alkaa alamäki.

Luottamus on kaikessa elämässä tuiki tärkeä. Se pitää perheet ja ystävyysuhteet koossa. Se tukee kaikkea yhteistä elämää. Ja jos se horjuu, elämä horjuu.

Mielestäni luottamus Jumalaan on kaiken luottamuksen syvin perusta. Usko siihen, että Jumala on, ja että hän on rakkaus.

Tuo luottamus rakentuu usein pienistäkin asioista. On saanut elämän myötä- ja vastamäissä, ilon ja murheen aikoina kokea, että se lapsena opittu iltarukous, kun sen on hiljaa mielessään illalla lukenut, silloinkin, kun usko on horjunut, se on antanut merkillisen rauhan ja tuonut unen. Kun on langennut syntiin ja monet tiet ovat menneet tukkoon, armoon uskomisen on avannut tien ja rakentanut luottamusta.

Mielelläni olen nytkin muistellut lapsuuteni ajalta niitä, jotka silloin tekivät kovaa työtä perheittensä eteen, osoittaen siten rakkautta. Se herättää luottamusta. Ja ajattelen niitä, kuten mummoani, jotka ovat veisanneet iltavirtensä ja sanoneet palvelevansa Herraa.

Tee sinäkin, rakas ystävä niin tänä iltana. Tuo asiasi Jumalalle. Vaikka asumme äärettömyydessä käsittämättömien avaruuksien keskellä ja vaikka Jumalan puoleen huokaavia on paljon kuin tähtiä taivaalla, uskon, että hän muistaa meidätkin.